

Que no és *tan optimiste* com jo, diu el meu amic Fabre. Naturalment. I també diu que no veu enlloc *el vot de càstig* contra el PP. Cert. On és? El PP ha tornat a guanyar en municipis amb ex-alcaldes condemnats per prevaricació o amb processos judicials en curs, casos de [Vila-real](#) o [Burriana](#). Insòlit? l'escrit [anterior](#) intentava ser, sense èxit, una mica anestèsic. Si, per mantenir l'optimisme, has de buscar moltíssimes explicacions, o bé t'autoenganyes o és que vols enganyar els altres. Cap de les dues era el meu propòsit. Ja ho deia Wittgenstein: «*Res és tan difícil com no enganyar-se*». La màxima se l'haurien d'aplicar especialment els líders involucrats en la desfeta. Arròs a banda, el que em preocupa ara no és la depressió postcoit d'alguns partits, sinó que, al final de la correguda, [democràtica o no](#), la cosa queda com que una (la) majoria dels valencians li ha dit ben clarament al PP que està d'acord amb la seua gestió i que, en fi, *todo el monte es orégano* o, millor dit, tots els camps són de golf. Per tant, dels resultats electorals hauríem d'aprendre, si més no, un parell de coses. Primer: que amb els mitjans de comunicació, el marketing, el poder i els diners que té el PP acabarem sempre dins d'un bucle clamant: *què més ha de passar perquè se'n vagen a l'oposició?* Segon: que no aprofita de res (per moltes veritats que diga), una campanya que destape les corrupcions del contrari si no tens un discurs positiu, i en positiu, que arribe a la gent i sàpiga garantir la solució dels seus problemes. Potser no dic res de nou; solament faig memòria.